

olevad. Katsus siis jälle kingseppaks õppida, aga siin oli jälle paha, et naht ikka nii paks ja kõva oli; oli kolm kuud kärneri poisiks, aga see olnud poisil kaa mitte mokka järel. Lühidelt ütelda, kuni selle ajani, kus ta pidi liisku heitma, oli ta juba 7 ammetit ärakatsund, üks ikka pahem kui teine, see on, ta isä ei kõlband ei ühegi ammeti peale, sest et himu t'al puundus. Kroonule t'al ei olnud tarwis minna seadusliku kergituse pärast, ehk seal oleks natuke „po wojennomu“ seadust õppinud.

See oli tõesti suur õnnetus selle suure inimesega ja õnnetus sai veel suuremaks, kui ta isa ära suri ja poisimees nüüd suure wara pärijaks sai. Nüüd ta ei teinud muud, kui wedeles aga päew otsa kõrtsides ümber, lõi kaarta raha pärast, oli ühte puhku pool purjus, tihti kaa üsna meelest ära, nii et kodune toimetus aina haige ema ja wõeraste käes oli; wiimased püüdsid muidugi jõudiku nii palju peasta, kui aga ualdes wõimalik ja mahtus — oma tasku. Talle järäl andis üks kaval jooma sõber talle nõu, maad ära müüa ja selle rahaga linna ühe maja osta ja õllepoe sinna sõse ülesseada. Jüri wõttis petliku nõu järäl teha, aga ehmatas ometigi, kui pärast koha müümist hakkas aru pidama ja leidis, et peale wõlade tasumist temal mitte enam kui

waewalt aga tuhat rubla weel jäi omaks nimetada. Wõisuguse maja saab selle eest, isäranis, kui ammetit ei ole ega osta ja majast tahab elada. Küll Jüri Pohakas nüüd oma kõrwa tagant sügas, küll talle nüüd kõik tema rumalus, kõik ta hooletus ja tühi uhkus meele tulid, kõik head õpetused, mis head inimesed talle annud, küll ta kahetses nüüd, et midagi tubli tööd ei oskand, aga mis see enam aitas. Pareim hilja kahetseda, kui ei ilmaski, see on tõsi. aga pareim weel see: parem karta, kui kahetseda. Sest kes on eksinud, peab kaa eksituse eest kannatama, see on nõnda wiis siin patuses maailmas. — Mis Jüri Pohakas weel jäeb ütelda, on see — ta oli lohakas ja jäi lohakaks ja kõik seeläbi, et ta lõtw ja lõdwa poeg oli. Üks õnnetus tuli teise järäle, mees pidi wiimaks kotti laela ja walge kapi kätte wõtma ja toitis ennast kerjates, kus juures t'al jälle tuli küllalt oli, sest kerjamine oli lõhtu poolest keeldud. Aga kuhu ta pidi jäema? Oma wallast oli ta ennast wälja wõtnud, linna seegi teda kaa ei tahtnud, töemajast largas ära, lühidelt — Jüri Pohaka terve elu oli hirmsal kombel huntju läinud. Üsna silma weega kõneles ta mulle hiljuti, nüüd juba halpea, oma haledat lugu ja palus mind, et ma seda õpetuseks noortele kirja pistaksin ja